ISSN 0132-4462

ЛИПЕНЬ

1983

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№13 (1151)

Ціна номера 30 коп.

«У НАС ЗАЛІЗНА ДИСЦИПЛІНА»

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Ось яскравий приклад такої економіки. У 1974 році в колгоспі імені Петровського Устинівського району на Кіровоградщині було вирішено побудувати кролеферму. Не якийсь там кролятник на кількасот голів, а справжню фабрику дієтичного м'яса кошторисною вартістю півтора мільйона карбованців з гачечком. Ста тисячам кролів гарантувалися райські умови аж до того моменту, поки не настане пора відправляти їх на стіл трудящих.

Щоправда, самого голову колгоспу М. І. Добровольського ніхто особливо не питав, чи лежить у нього душа до кролятини і чи витримає господарство таку ношу. Питання обмізковувалося на обласному рівні, а там товариші, очевидно, вважали, що їм видніше і досить прийняти рішення, виділити кошти, відзвітувати, буцімто область впевнено крокує по шляху спеціалізації і концентрації, а вже кролі — не підведуть. Не виключено також, що на думку про фабрику кролятини товаришів наштовхнув приклад далекої Австралії, куди цю тварину завезли випадково і де вона у природних умовах, без ніякісінького догляду, блискавично розмножилася, ставши справжнісіньким лихом для сільськогосподарських угідь.

Як би там не було, а спорудження кролеферми почалося. Руками шабашників, оскільки кожна пара своїх робочих рук у колгоспі була на вагу золота. Шабашника ж, як відомо, високими матеріями не звабиш, йому подавай завищені розцінки. Проте районне і обласне начальство крізь пальці дивилося на переплати, розраховуючи, що майбутній потік дієтичного м'яса з лихвою перекриє непередбачені витрати.

А кролі підклали своїм благодійникам свиню. Мало того, що вони відмовилися порушувати екологічну рівновагу навіть у масштабі колгоспу, так ще й гинути почали. На знак протесту проти відсутності якісного сіна, нестачі концкормів, нікудишнього догляду. Десятками тисяч. Коротше кажучи, на сьогоднішній день у фермських приміщеннях животіє тисяч сім кролів. З грандіозного наміру вилупилася булька. Вартістю в півтора мільйона.

Кроляча драма іще тільки розгоралася, коли в області подумали і вирішили, що було б непогано, якби кожен трудящий мав не лише дієтичне м'ясо до столу і дешеве хутро на шапку для роботи, але й розкішне хутро для жіночих комірів та головних уборів. І ось уже цьому ж таки колгоспові імені Петровського облуправління сільського господарства виділяє ліміт на будівельно-монтажні роботи в розмірі понад два з половиною мільйона карбованців. Господарству надається довгострокова позичка на три з гаком мільйони, і за проектом Кіровоградського філіалу інституту «Укрколгоспбуд», затвердженого облвиконкомом, у 1977 році розпочинається спорудження норкової ферми такого ж масштабу — себто на сто тисяч норок. Зачувши поживу, в колгосп злітаються нові зграї шабашників.

Не буду переповідати всіх перипетій будівництва. Скажу лише, що на сьогоднішній день воно ще не закінчене, хоч перевитрати проти кошторисної вартості перевищують півмільйона карбованців. Щоб довести об'єкт до ладу, потрібен іще принаймні мільйончик. Його, можливо, і підкинуть, ферму закінчать, але норка виявилася іще невдячнішою тварюкою, ніж кріль.

Норок завезли в господарство, не чекаючи закінчення будівництва ферми. У кількості 1400 штук. Надали, так би мовити, можливість акліматизуватися. З акліматизацією нічого не вийшло. Тоді їх забили, і маточне поголів'я, і приплід — усього 4910 штук. Ще півтори тисячі встигли померти своєю смертю, позбавивши колгосп 145 тисяч карбованців.

Що ж ми маємо? Будівництво ферми продовжується, норок у господарстві нема жодної. За період їх розведення пошито 33 чоловічі шапки і 172 — жіночі, всього на 34 тисячі карбованців. Для порівняння скажу, що за завезені 1400 норок колгосп заплатив понад вісімдесят тисяч карбованців. Долю багатьох шкурок, які ще лишилися, встановити важко. Бухгалтерські документи, скажімо, свідчать, що в січні минулого року рішенням правління колгоспу 810 з них були уцінені до десяти карбованців 90 копійок за штуку і списані на збитки, як зіпсовані. З чиєї вини — не відомо. Раніше, в лютому 1981 року, із зоотехніка норкоферми В. В. Середи списали на збитки колгоспу вартість 190 шкурок, бо їх, мовляв, здерли із загиблих звірят у літній час. Ще за 366 зіпсованих з його вини шкурок Середа мусив заплатити в касу 3660 карбованців (по 10 крб. за штуку), але не заплатив навіть за такими пільговими цінами, а подав заяву на звільнення і накивав з колгоспу п'ятами.

Воно й зрозуміло: коли не бережуть мільйонів, хто там звертатиме увагу на тисячі. Очевидно, саме через це в колгоспній бухгалтерії зібралася ціла колекція фіктивних рахунків і звітів матеріально відповідальних осіб про купівлю різних матеріалів і продуктів за готівку. Насправді ж, якщо й купувалося щось, так це горілка. Приміром, один із звітів, прийнятих бухгалтерією до оплати за розпорядженням голови, свідчить, буцімто зоотехнік І. С. Орєхов закупив у населення на 525 карбованців яєць. Насправді ж ці гроші пішли на високоградусні напої. Начебто для учасників районного семінару, що проходив у колгоспі імені Петровського.

Не знаю, що хотіли продемонструвати організатори семінару на прикладі цього господарства? Як не треба ставитися до державних коштів? Тоді — нічого. Хоча, як на мене, негативний досвід був би ціннішим, якби конкретно вказати, з чиєї вини він появився. Це, з одного боку, непросто, бо з тих пір немало води збігло: одного встигли на заслужений відпочинок відправити, другий сам перейшов на менш відповідальну роботу, третій узагалі ні за що вже не відповідає.

А з іншого, не може ж безвідповідальність бути увесь час безіменною.

В. БОНДАРЕНКО.

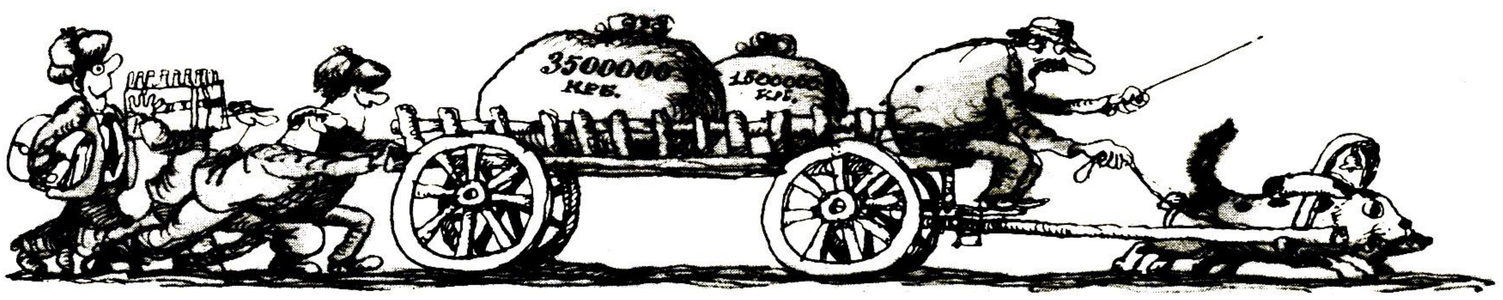

Мал. В. ГОНЧАРОВА

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ОБЕРЕЖНО — ТУФЕЛЬКИ!

Лікарі радять: загартовуйте дітей змалку! Чому б, скажімо, не побігати хлопчику або дівчинці влітку босоніж? Та батьки вперті — обов'язково, треба чи не треба, взувають дітей. І от на Хмельницькій взуттєвій фабриці випустили такі туфельки. що дитина, тільки раз спробувавши їх надягти, пройметься страхом взагалі до будь-якого взуття. Ніякі умовляння батьків не допоможуть. Одну таку пару придбала Л. М. Граб з села Богданівки на Полтавщині. У туфельках прямо з устілок стирчать гострі цвяхи!

ЩЕ ОДНЕ ЗНИКНЕННЯ

ВОЛИНСЬКА область. (Кор. ТАП). Нові властивості холодильника «Мінськ-11» відкрито на Ротнівському побуткомбінаті. Виявляється, він може розчинятися в повітрі. Причому розчинятися так, що від нього навіть сліду не лишається. Принаймні, таке припущення зробили ремонтники у відповідь на чергову вимогу Н. В. Глинянко повернути їй холодильник, який вона здала сюди ще в 1980 році і який наче крізь землю провалився.

ЗАЛІЗОБЕТОННІ СВИНІ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Прямо на очах набирають живу вагу свині у господарствах Дзержинського району. На запитання кореспондента ТАП, чим це викликано, зоотехніки району дружно відповіли: «Завдяки тому, що на залізничній станції Миропіль жом та інші корми для громадської худоби розвантажують не у спеціально підготовлені для цього резервуари, а прямісінько на колію, де перед цим вивантажувалися контейнери з залізом, цементом, піском...»

Отож казкові прирости ваги у свиней пояснюються просто: наївшись отаких «комбікормів», вони замість сала відкладають у своїх організмах першокласний залізобетон.

ВИХІД ЗНАЙДЕНО

ОХТИРКА СУМСЬКОЇ області. (Кор. ТАП). Найближчим часом за спеціальним рішенням міськради по вулиці Зв'язку планується спорудити хімчистку. «Це викликано тим,— пояснив кореспондентові ТАП голова міськвиконкому тов. Шевченко,— що недавно на цій вулиці заселено три п'ятиповерхові житлові будинки, але територія навколо них досі невпорядкована: тротуарів немає, скрізь непролазна багнюка. Через це мешканці мало не щодня змушені чистити свій одяг у домашніх умовах. Отож ми й вирішили, що хімчистка, як ніколи, стане їм у пригоді».

Мал. А. БОРДУНІСА

— Чого це ти посеред ночі схопився?
— Приснилось, що запчастини до комбайнів прислали.

Мініатюри

НЕ ТІЛЬКИ...

— Шикарно ж як живе Хапко Хома:
Лиш молока пташиного нема...
— Лиш молока? Подумай-но сама,—
У нього ще і совісті нема.

Анатолій ГОРПИНИЧ.

«ПРИРОДОЛЮБИ»

Любителі природи у гайку
Послухать солов'я хотіли,
А випили (як видно, не чайку),
То пісню затягли таку,
Що солов'ї геть полетіли
За тридев'ять земель і тридесять полів...
А дятел, що неподалік сидів,
Зомлів...

М. ТАРАН.

Ще раз до питання про високу собівартість будівництва птахоферм.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

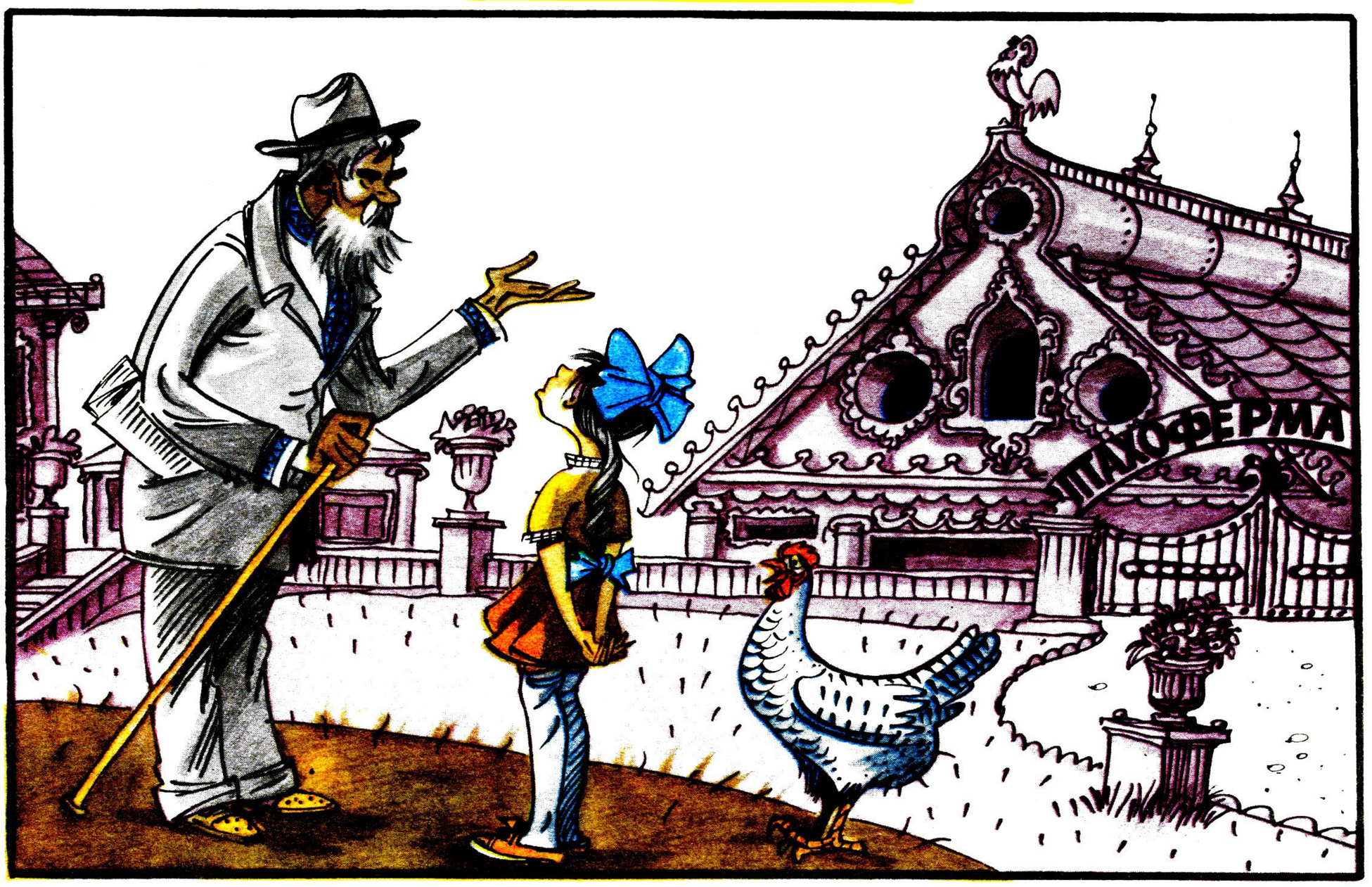

— І знесла на птахофермі курочка яєчко просте, а собівартість його була така, ніби воно золоте...

Шкребе

УСМІШКА

— Розумієш, Миколо, отут шкребе... Кішки на серці... Ну, до того шкребе, аж вити хочеться... Наливай ще по одній...

Петро подивився на склянку:

— Такий дьоготь п'ємо... Аж страшно. Ну, хай живе! Ху, пішло, як брехня по селу... Ти їсти сам вариш?..

— По їдальнях харчуюся.

— Тобі легше. А я відколи одружився, то почав варити. І перу сам.

— Та ти що?

— Отож тобі й що. Яку хоч страву приготую. Борщ? Буде борщ. Суп? Буде суп. І млинці пекти вмію.

— Ну, знаєш, а я з такою жінкою і дня б не жив.

— І я вже не живу. Ні з того, ні з сього взяла та й пішла сьогодні... Такого чоловіка покинула... І їсти варив, і прав...

— Не переживай...

— Що я? Я не пропаду. Одного тільки боюся...

— Чого?

— Чує моє серце, що вона повернеться.

Анатолій ЖИТНИК.

ЧАСИ МІНЯЮТЬСЯ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Мамочко, риднесенька моя!

— Ма-ма!

У «Словнику української мови» іменник «навар» пояснюється як «жир, що спливає на поверхню їжі...» Але навар може бути і в переносному значенні, особливо коли тому «жирові» допомагають спливати, а потім ще й перетворюють його на гроші, з якими можна ого як шикарно жити й навіть їздити на відпочинок до Чорного моря...

Саме до берегів Чорного моря і махнула завідуюча складом Синельниківського відділу робітничого постачання (Придніпровської залізниці) Світлана Василівна Клочко. Перед поїздкою здала бухгалтерії звіт. Її ще й похвалили: «У Світки, як завжди, усе в порядку!» — й не звернули уваги на документи, де було зазначено, що магазину № 1 відпущено товарів на 22 тисячі карбованців. А тут — на тобі! — ревізія до магазину № 1! Перевірили-переглянули — не вистачає багато дечого, а крім усього, ще й недавно отриманих товарів на 22 тисячі...

Не догуляла Світлана Василівна, не допила запашних марочних вин і не доїла шашликів, а стрімголов — алюр три хрести! — рвонула до Синельникового локалізувати наварні діла й, зокрема, оту тухту на двадцять дві тисячі. Але запізнилася. Ділами й тухтою уже займалися працівники Придніпровського управління внутрішніх справ на транспорті. Займалися сумлінно й прискіпливо, і, зрештою, все те вималювалося в судову справу об'ємом у двадцять грубезних томів. А в процесі розслідування, крім Клочко, висвітлилися прізвища й інших любителів шахрайського навару та методи, за якими вони діяли.

Скажімо, Синельниківський фарфоровий завод часто отримував зі складу ВРП різні товари й продукти. Здійснював цю операцію майстер транспортної дільниці заводу Талибов Талиб Бехбуд-огли. Дуже метикувато здійснював. Наприклад, одного дня він виписав зі складу цукор, масло та інші продукти, а отримав, замість них, на таку ж суму обгортковий папір і повіз його на фарфоровий завод. Там, обминувши склад (не без допомоги завідуючої складом Р. І. Пономаренко, яка теж мала з цього навар), розвіз його прямо в цехи й негайно, щоб заховати кінці у воду, списав. Цукор та інше, що залишилося на складі в Клочко, пішло через знайомих завідуючих магазинами у продаж і перетворилося на гроші. Так, лише за один день гопкомпанія відхопила навару 2078 крб. 92 копійки. А таких днів у них було та й було...

Звістка про те, що деякі працівники в Синельниковому за відповідний навар можуть сплавляти через магазини що завгодно, долинула до Павлоградського заводу продтоварів на тій же Дніпропетровщині. Цим не забарилася скористатись завідуюча складом того заводу В. Я. Похвалина: свиснула в себе на складі ваніліну на 960 крб. і передала Клочко, щоб та через магазини перетворила його на гроші.

Відразу ж обмовлюся, що цей навар для Клочко був епізодичним, як чимало й інших подібних, зокрема, як 278 крб., що їх вона хапонула на кишенькові витрати, приховавши на складі перед переоцінкою 214 пляшок горілки.

Світлану Василівну тягнуло до операцій ширшого масштабу, до таких, як із фарфоровим заводом. Отож сиділи вони якось із експедитором Є. П. Шевчуком і сушили голови над глобально-наварними проблемами.

— Свині! — раптом вигукнув експедитор відділу робітничого постачання, ляпнувши себе долонею по лобі, наче Архімед, коли винайшов знамениті круги. Та оскільки Клочко не второпала, то він одразу ж пояснив: — Свині колгоспу імені Калініна, в нашому районі. Ми ж маємо право зіпсовані продукти актувати й за зниженими цінами продавати в колгоспи та радгоспи. От і будемо списувати все, що вважатимемо за потрібне. Там у мене друзі — завідуючий свинофермою Михайло Захарович Федоров і головний бухгалтер колгоспу Микола Петрович Колінько.

Не встиг Шевчук договорити, як убіг продавець м'ясного відділу магазину № 4 Гута. Бухнувся перед завскладом і експедитором на коліна.

— Рятуйте! — заволав слізно.

— Що, ревізія? Міліція?!— драматичним дуетом скрикнули Клочко й Шевчук. Та виявилось інше. В. І. Гута запив-загуляв, кілька днів не виходив на роботу, й за цей час зіпсувалося м'ясо — на тисячу з лишком карбованців.

— Порятуємо,— заспокоїла його Клочко. — Заактуємо твоє м'ясо й поможемо ним сільському господарству. Під нього, звичайно, спишемо ще щось. Тільки не зіпсоване.

Операція почалася. Бідним свиням і невтямки було, скільки й чого списували на них. Адже, згідно з документами, вони протягом короткого часу спожили сімнадцять тонн вермішелі, безліч манної крупи, рису, борошна, перловки, сотні кілограмів вершкового масла, свинячого жиру, ковбас, усяких томатів, соків; крім того, ласували цукром, шоколадом, вафлями, печивом, запивали шампанським і курили сигарети «Столичні» та «Марльборо»...

Одне слово, тільки на операції зі свинями махінатори відхопили двадцять вісім тисяч карбованців навару!

З них і Коліньку та Федорову, звичайно, перепало.

Потім їм інше перепало — коли судили. Хоча з Федоровим трапилася метаморфоза: він як і раніше, завідує... фермою. Його виключили з лав КПРС, засудили до чотирьох років позбавлення волі, з конфіскацією майна, а тут наспіла амністія, тож новий голова колгоспу імені Калініна Г. О. Півненко (колишній голова Г. М. Красько, тільки-но почалося слідство, подав заяву й розрахувався за власним бажанням) і поставив його знову завідуючим. Потрапив під амністію ще дехто. Одна з них — колишня завідуюча складом Павлоградського заводу продтоварів Похвалина, ота, що цупила ванілін. Нині вона — на тому ж складі трудиться товарознавцем. На Клочко амністія не поширилася — буде спокутувати свої гріхи 10 років. Шевчук — 6, а Колінько — 7 років. У всіх них конфісковано майно.

Цікава історія вийшла з Талибовим. Його самовільно намагалося «амністувати» керівництво фарфорового заводу. Директор Г. Д. Яворовський, секретар парторганізації О. М. Балишева та голова профкому Н. І. Мартиненко від імені робітників, яких умисно не поінформували про злочинну діяльність колишнього майстра (ще раніше відбував покарання за спекуляцію, в останній справі був одним із організаторів махінацій), склали супліку-клопотання до відповідних інстанцій. Так уже ж у тій супліці розхвалювали Талибова, таким ангелом розмальовали, що хоч зразу видавай йому три премії й відправляй у безплатний круїз по Чорному морю.

Тільки Дніпропетровський обласний суд відправив його в інше місце — на 11 років, з конфіскацією майна. А Верховний суд Української РСР, який у касаційному порядку розглядав справу, затвердив вирок. Не лише Талибову, а й іншим любителям навару.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

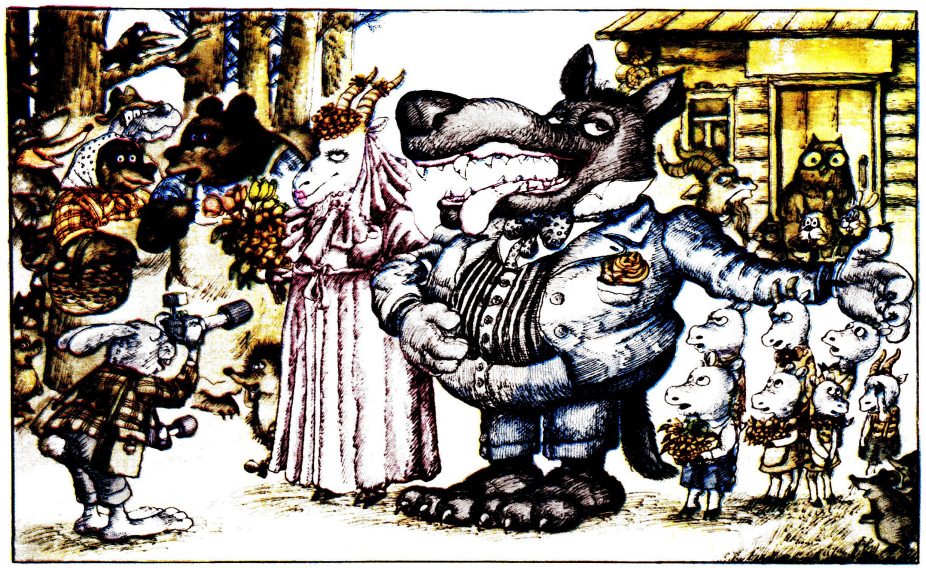

— Поглянь, який вовк благородний! Оженився на козі, незважаючи на те, що в неї аж семеро козенят.

Музи і пегаси

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Відповідай, хто ця жінка!

Мал. В. СОЛОНЬКА

Без слів.

Мал. Н. МАЛОВА

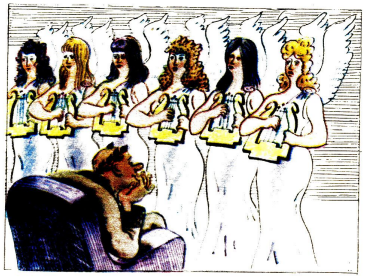

Маститий автор.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

Мал. В. ЩЕПАТОВА

Муза рядкогона.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У «Спростуванні ТАП» («Перець» № 4) повідомлялося, що в райцентрі Онуфріївці поширились чутки, буцімто обласне управління зв'язку має намір скоротити апарат райвузла зв'язку на чолі з начальником Кривошеєю І. Ф., оскільки він все одно працює нікудишньо — газети передплатникам доставляються на третій-четвертий день, радіоточки у багатьох колгоспників мовчать, телефони не працюють. Це підтвердив у відповіді редакції і секретар Кіровоградського обкому Компартії України тов. Дримченко. Начальника райвузла зв'язку Кривошею І. Ф. після неодноразових попереджень звільнено з посади за серйозні недоліки в роботі. Районному вузлу зв'язку надано практичну допомогу.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Одного пізнього червневого вечора 1980 року директор одеського кущ кафе «Чорноморка» Волянський М. В. збив своєю автомашиною кількох громадян і втік. І хоч юридична кваліфікація такого ганевного вчинку не могла викликати сумнівів, слідчим по дорожньо-транспортних пригодах міського управління внутрішніх справ знадобилося більше року, щоб цю справу... припинити. Припинити за відсутністю у діях Волянського складу злочину. Про отаку тяганину з розслідуванням і писалося у фейлетоні «Лихо з любові», опублікованому у «Перці» № 2 за 1982 рік.

Відповіді, які редакція одержала на цей виступ з кількох авторитетних одеських організацій, вселяли надію, що з тією тяганиною буде рішуче й оперативно покінчено (оскільки розслідування було взято під суворий контроль). А насправді ж воно тривало ще майже рік.

Довелося Перцеві виступити вдруге з цього приводу з фейлетоном «Контроль без контролю» (№ 3 журналу за 1983 рік).

Після повторного виступу Перця секретар Одеського міськкому Компартії України тов. Дацько повідомив, що бюро міського комітету партії розглянуло на своєму засіданні обидва фейлетони і визнало, що вказані факти тяганини таки мали місце. За відсутність належного контролю та формалізм при розслідуванні дорожньо-транспортної пригоди начальника слідчого відділу міського управління внутрішніх справ Горголума А. І., начальника слідчого управління обласного управління внутрішніх справ Маслянікова Л. В., начальника слідчого відділення міського управління внутрішніх справ Лозинського В. Й. та слідчого Алексеєнка А. В. притягнуто до суворої партійної відповідальності. А Волянського М. В. з членів КПРС виключено. Народний суд Київського району Одеси розглянув справу Волянського і засудив його до двох років позбавлення волі умовно.

Мал. С. ХАРИТОНОВА

...Літала за кордон... Які там смітники!!!

НЕСУН ЗІ ЩИТОМ

Якось непомітно у наш мовний ужиток затесалося і набуло певного поширення таке собі приблизне словечко «несун», що подекуди витіснило старе й точне слово «злодій». І крадіям, мушу сказати, стало якось легше. Морально. Судіть самі. Коли ми, бува, чуємо, що в деяких країнах злодієві відрубують руку, то, схвалюємо це чи не схвалюємо, але, принаймні, можемо зрозуміти. А от рубати руку «несунові» уже наче ніяк не випадає. Або: коли люди вказували пальцем і гукали вслід: «Он пішов злодіяка!» — то це таки було дошкульно, а «он пішов несун!» — погодьтеся, не звучить.

На ці суто філологічні роздуми мене наштовхнула прикро-курйозна придибенція, що сталася на Чернівецькому гумовзуттєвому заводі. Робітниця цього підприємства Лучика Логин поцупила п'ять пар гумових чобіт загальною вартістю 48 крб. 75 коп. (про всяк випадок, запам'ятайте цю суму!). І була затримана на гарячому. Справу передали в товариський суд. На засіданні чимало присутніх робітників висловили на адресу злодюжки (по-нинішньому «несунки» чи як?) багато неприємних слів. Слова ті Лучика сприйняла спокійно. Суд вирішив оштрафувати її на тридцять карбованців. І це вона, схоже, теж перенесла без стресу. А ще суд, погодившись із пропозиціями багатьох промовців, висунув клопотання перед адміністрацією цеху й зміни: переставити Лучику на інше місце в тому ж цеху, на тій же дільниці, на таку ж за характером роботу. Тільки на таку, щоб вона мала менше вільного часу вештатися по цеху й вишукувати, де що погано лежить. І начальник зміни А. Б. Тимошок виконав рішення суду товаришів, переставив порушницю на інше місце.

Ось це останнє чомусь активно не сподобалося до цього незворушній Лучиці. І вона почала репетувати: «Суд припустив порушення! Покарав мене двічі: і оштрафували, і на інше місце перевели! І взагалі — начальник зміни не має права переводити, це справа директора підприємства!»

Тут мушу перервати послідовний хід розповіді, бо мені мимохіть закортіло голосно гукнути: «Слава!» нашій поширеній правовій пропаганді, що юридично сильно підкувала Лучику Логин, котра так чудово знає, хто які права має. І саме завдяки високій юридичній ерудиції Лучика вкрала не шість, а тільки п'ять пар чобіт (пригадуєте, на 48 крб. 75 коп). Якби сума крадіжки перевищила 50 карбованців, то справу розглядав би вже не товариський, а народний суд, і наслідки для Логин були б, відповідно, куди прикрішими.

Однак, задля справедливості, зауважимо: товариський суд справді припустив порушення, бо двічі карати за один і той же вчинок, за положенням, не вільно. І начальник зміни таки не має права переводити робітника з місця на місце. Але А. Б. Тимошок вважав, що він не переводить, а переміщує працівницю, на що він має право. Можу його зрозуміти, бо коли згодом я з цього приводу розпитував поважних чернівецьких юристів, то їхні думки розбіглися: одні вважали, що в даному разі має місце переведення, а інші — переміщення.

Але так чи інак, припущені правові відхилення можна було легко виправити. Тим більше, що на заводі існує спеціальний юридичний відділ, очолюваний Ю. О. Комаровим, який, між іншим, зобов'язаний подавати юридичну допомогу і тим же членам товариського суду, і службовим особам, зокрема, начальникам змін.

І Юрій Олександрович Комаров заходився виправляти становище. Тільки дещо своєрідно. Він підготував наказ, а проконсультований ним директор заводу А. Столповських нічтоже сумняшеся підмахнув його. У тому наказі вказано: «За грубе порушення трудового законодавства, що виявилося в незаконному переводі на іншу роботу Логин Л. К., начальнику зміни цеху № 2 т. Тимошку А. Б. оголосити сувору догану. Бухгалтерії заводу виплатити Логин Л. К. середній заробіток за період незаконного переводу... Начальнику цеху надати Логин попередню роботу». А далі ще цікавіше: «Притягнути до матеріальної відповідальності А. Б. Тимошка порядком відшкодування збитків, завданих заводу в результаті виплати середнього заробітку Логин Л. К., в розмірі однієї третини його (тобто Тимошка) посадового окладу. В разі відмови Тимошка добровільно виплатити, подати позов до народного суду».

Отакий пасаж!

Позов, до речі, таки подали. Після кількох розглядів та перегляді в суд, однак, позову не задовольнив.

Я не збираюся змагатися з юристом Комаровим і з'ясовувати, чи законно було в одному наказі двічі — адміністративно й матеріально — карати А. Тимошка, який нічого не вкрав, а лише боровся з крадіжками. Я хочу просто поставити себе на місце А. Б. Тимошка, ударника комуністичної праці, двічі нагородженого знаком «Переможець соціалістичного змагання», пропагандиста, народного дружинника, котрий, до речі, не раз ловив і крадіїв (пробачте, «несунів»). Гадаю, що, опинившись в незугарному становищі Анатолія Борисовича, я гукнув би: «Диви, за моє жито мене ж бито!» І, либонь, подумав би: «А чи воно мені більше за всіх треба?! Більше за заводського правознавця і навіть за самого директора заводу?!»

Не знаю, чи подумав так сам Тимошок. Але ця дивоглядна ситуація справила свій вплив на декого з працівників заводу. Принаймні, я ніяк не можу відірвати від такого впливу того факту, що в першому кварталі цього року, в порівнянні з відповідним періодом минулого року, кількість дрібних крадіжок на заводі не зменшилася, а кількість кримінальних справ, порушених з цього приводу навіть збільшилася з однієї до дванадцяти.

А як реагують на це керівники заводу? Зокрема, начальник юридичної служби Ю. О. Комаров? Вони, слід визнати, затято борються. Коли, приміром, обласна газета «Радянська Буковина» не змогла приховати свого здивування з приводу незвичайної ситуації, коли крадійка виходить з борні повним переможцем, або, як колись казали, зі щитом, а борець проти крадіїв — на щиті, і водночас висловила закономірний сумнів у правильності громадянської позиції директора заводу А. Столповських і юридичній сумлінності Ю. Комарова, то останній заходився судитися з редакцією, вимагати, щоб суд зобов'язав газету прилюдно визнати свою помилку й оголосити, що Юрій Олександрович діяв законно і є юристом неабиякої кваліфікації.

Не знаю, яке рішення винесе суд. І кваліфікацію Комарова нехай визначають спеціалісти. У мене ж на разі склалося враження, що він, користуючись словами класика, є юриста завзятий.

Але — не більше.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

До 90-річчя від дня народження Володимира МАЯКОВСЬКОГО

Сатира великого радянського поета

в перекладах М. БАЖАНА, Є. ДРОБ'ЯЗКА, К. ДРОКА, І. КОВАЛЕНКО.

ПРОЗАСІДАЛИСЯ

Лише зазоріє на світ,
щорання бачу знову:
хто в ком,
хто в голов,
хто в політ,
хто в освіт,
службовці спішать в установи.
Справ папірчаних хлине на вас зливище,
щойно в будинок ввійдеш ти:
одібравши з півсотні —
щонайважливіших! —
ідуть на засідання всі до решти.

Заявишся:
«Чи можуть мені аудієнцію дати?
Ходжу, немов бить поклони». —
«Товариш Іван Ванич пішли засідати.
Об'єднання Тео[1] й Гукона[2].

Обникаєш сто сходів.
Світ немилий.
Знов:
«За годину звеліли прийти вам.
Засідають.
Купівля пляшки чорнила
Губкооперативом».
За годину
службовців
згинув і слід —
пустка гола!
Всі до двадцяти двох літ
на засіданні комсомолу.

Дряпаюсь знову, дивлячись на ніч,
на горішній поверх семиповерхового дому.
«Прийшов Іван Ванич?» —
«На засіданні
А-бе-ве-ге-де-є-же-зе-кому».

Розлючений
на засідання
вдираюсь, як лавина.
Клену-проклинаю: що за наруга?
І бачу:
сидять людей половини.
О, чортовиння!
Де ж половина їх друга?
«Зарізали!
Вбили!» —
кричу аж змок.
Схибнувся розум з жаху і відрази.
І чую
секретаря спокійнісінький голосок:
«Вони на двох засіданнях зразу.

За день
на засідань з двадцять
встигнути треба нам.
От і доводиться розірватися!
До пояса тут,
а решта —
там».

З хвилювань не заснеш.
Ясніє вікно.
Мрією ранній ранок стрічаю:
«О, якби
засідання
ще одно —
про викорінення засідань усіх до краю».

1922

[1] Тео — Театральний відділ Головполітосвіти при НКО.
[2] Гукон — Головне управління конярства.

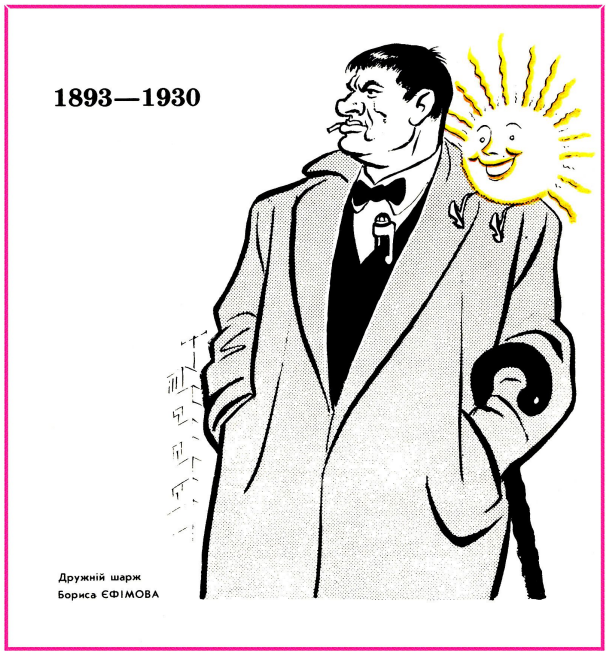

1893—1930

Дружній шарж
Бориса ЄФІМОВА

Плетуха

Петро Іванович Сорокін
має душу
крижану.
Він
далекий
від пороків,
від вина
і тютюну.
Лиш одна
любов
рікою
залила,
й він в хвилі тоне,—
любить
сергою такою
висіти на телефоні.
Фарширований
плітками,
мчить він
скоком,
мов коза,
до знайомих,
щоб «між нами»
новину переказать.
Задихаючись,
в поту,
він,
діставшись
в наші далі,
ще
додасть від себе пуд
найпікантніших деталей.
«Ну... —
почне, потисши руки,—
регіт боки вам порве:

Олександр
Петрович
Брюкін
з секретаркою живе.
А Іван Іванич Тістов,
перший
в тресті
інженер,
з цілорічного від'їзду
знов до жіночки жене.
Ну, а
в неї тут —
інтрижка...
Він, боюсь,
як різоне!..
А до речі —
всюди нишком
гомонять,
що Розенель...»
Дивну цю новину
вкупі
з іншими
всіма
обслинить

й жваво
доповість,
що в супі
у сусідів буде нині.
Хто
і що поклав у рот,
як
іменням
джигунове,
і з чиїх
таких
щедрот
в новій шубі Іванова.
Коли
в такого
спитаєтесь ви
про бажання
найбільше,
чільне,
він скаже:
«Бажаю,
щоб став
світ
замковою щілиною
суцільною.
Щоб влізти
в щілину цю
замість ключа
і, слини ковтаючи лишки,
підмічать,
усе
до дрібниць підмічать
в чужих
ділах та ліжках».

1928

Лізунга

Ці —
з безформних,
мовчазних,
наче ті драглі на блюді;
та чимало хто
із них
в наші
дні
виходить в люди.
Схудле тіло,
мозок вчах —
Петро Іванович Болдашкін.
Гордо він
вперед простяг
всю в обурливих прищах
не голівку —
набалдашник.
Лізе
фрукт оцей
вперед
в ласці
ніжного начальства.
Де причини?
В чім секрет?
Я
замислююся часто.
Все
у нього
йде на лад;
плямувать його
не хочу.
Скарб його,
його талант,—
ніжні
способи
поводжень.
Лиже ногу,
лиже руку,
в пояс лиже
й нижче трішки,
як щенятко
лиже
суку,
чи котятко
лиже кішку.
А язик
на метрів тридцять
догання
начальство
миле,
мильний весь,
— бери голиться
і без помазка,
й без мила.
Все
похвалить, впавши
в раж,
що
фантазія дозволить,—
ваш катар,
і чин,
і стаж,
вашу доблесть
і мозолі.
І йому —
за чином
чин,
В побуті
на нього
лінія:
вислужив
нарешті
він —
трохи не —
стерно правління.
На стерні —
рука
нова,—
всіх рівняє він на себе,
слинить всім він:
шанувать,
шанувать
начальство
треба!
Ми
сердито
тільки
ахаєм,
як росте
з цієї братії
архі-розієрархія
для знущання
з демократії.
Взять би швабру
й верхом,
низом
всіх
змести,
хто піддались,
всіх,
хто потура підлизам,
і старанних
всіх
підлиз.

1929

СЕКРЕТ МОЛОДОСТІ

Ні,
не «молодь» то, ні,
хто горілкою
мало не зранку,
під вищання,
в лужку та в човні,
починa
полоскати
горлянку.
Ні,
не «молодь» то,
ні,
хто весною,
ночами хорошими,
розкривлявшись
у модним вбранні,
підмітає
бульвари
кльошами.
Та не «молодь»
і ті ж,
хто свій ранок
життя незахмарений,
відчуваючи в крові
свербіж,
на романи
самі
розбазарює.

Це
хіба молоді
цвіт?
Ні!
Мало буть
вісімнадцяти літ.
Молодими —
звемо тих людей,
хто рядам
поріділим хоробрим
скаже
іменем
всіх дітей:
«Ми
життя на землі переробимі»
Молодь —
це ймення —
дар
тим,
хто влився в бойовий КІМ,
тим,
хто б'ється,
щоб дні труда
стали радісні
і легкі!

1928

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕ ЛЮБИТЬ...

Якось шестилітній Миколка і чотирирічна Оксанка гралися сірниками. Побачив це батько, нагримав на них і поставив їх у куток.

Миколка відразу в плач.

Батько питає:

— Чому ти, Оксанко, не плачеш? Я ж і тебе покарав.

— Хай спершу він виплачеться,— відповіла та. — Я не люблю, як хтось мені заважає.

Григорій РІЗНИК.

ЩЕ МАЛЕНЬКИЙ

— Ти, Валерку, вже великий,—
Хвалить сина тато. —
Сам шнуруєш черевики,
Підмітаєш хату...

— Ні, я зовсім невеличкий,—
Аж зітхнув Валерка:
— Не дістану до полички,
Де лежать цукерки...

Володимир КРАВЧУК.

ЧЕПУРУХА

В хаті сміття
Аж по вуха...
Хто живе тут?
Чепуруха!

Перед дзеркалом
З годину
Чепуриться
Без упину.

З шафи платтячко
Взяла,
Порошинки всі
Змела.

Рівно кіски
Розчесала,
Білий бантик
Пов'язала,

Гарно вбралась,
Одяглась —
І гуляти
Подалась.

В хаті сміття
Аж по вуха...
Хто живе тут?
Чепуруха!..

Марія ПОНОМАРЕНКО.

ГАННУСЯ-В'ЯЗАЛЬНИЦЯ

— Що це ти в'яжеш, Ганнусю? — запитує Маринка у подружки.

— Шкарпетки,— відповідає дівчинка.

— Кому?

— Своєму братику.

— А чому такі великі?

— Бо я дуже повільно в'яжу. Казала мама, що поки я їх закінчу, братик уже виросте.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ЧОМУ ТАТО КОЛЮЧИЙ

Вранці Наталочка торкнула тата за неголену щоку і запитала:

— Ти чого колючий — щітку проковтнув?..

ДОВГИЙ ТВІР

— Ти чого це так довго був у школі? — запитав у Ярослава тато.

— Тому, що ми писали твір про своїх братиків і сестричок. А в мене їх більше всіх.

Григорій ГАРЧЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Що так, то таки так

«Найбільша реклама Америки — «свобода». Америка — «вільна» країна, частина «вільного світу» на відміну від комуністичного світу. Але що розуміється під цією свободою? Поступово вона стала означати свободу споживання... Одначе стосовно роботи ніякої свободи нема... Робітник живе не у «вільній країні»... Американське суспільство все більшою мірою організується у вигляді ієрархії. Для рядового трудівника на цьому й закінчується американська мрія про рівність і демократію... Коли все суспільство організоване у вигляді ієрархії, в формі піраміди, тільки мало хто може насолоджуватися високим становищем... Наша ієрархія стала майже такою ж строгою, як у середні віки, одначе у нас тепер нема бога, який виправдовує її, а є телебачення, яке постійно під'юджує кожного — спробуй просунутися хоч на дюйм угору».

Ч. РЕЙЧ,
американський професор.

* * *

«Протягом останніх кількох років ще ніколи в Ізраїлі не було такої пригніченості й депресії... Рекордного рівня досягла інфляція, зростає безробіття, збільшується злочинність, погіршуються умови життя...»

«Файненшл таймс», Лондон.

* * *

«Америка не миролюбна країна і ніколи не була нею. Все, що нам було потрібно, ми захоплювали силою, хоч при цьому бурмотали спасенні молитви... Ми вдавали з себе праведників, прибирали личину благопристойності, запевняли всіх, що ці звірства ми творимо начебто з найчистіших мотивів».

Т. КОФФІН, американський історик і публіцист.

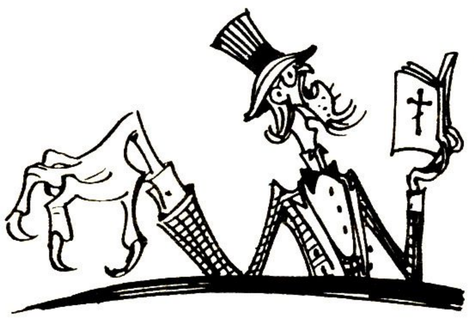

Мал. В. ШИРЯЄВА

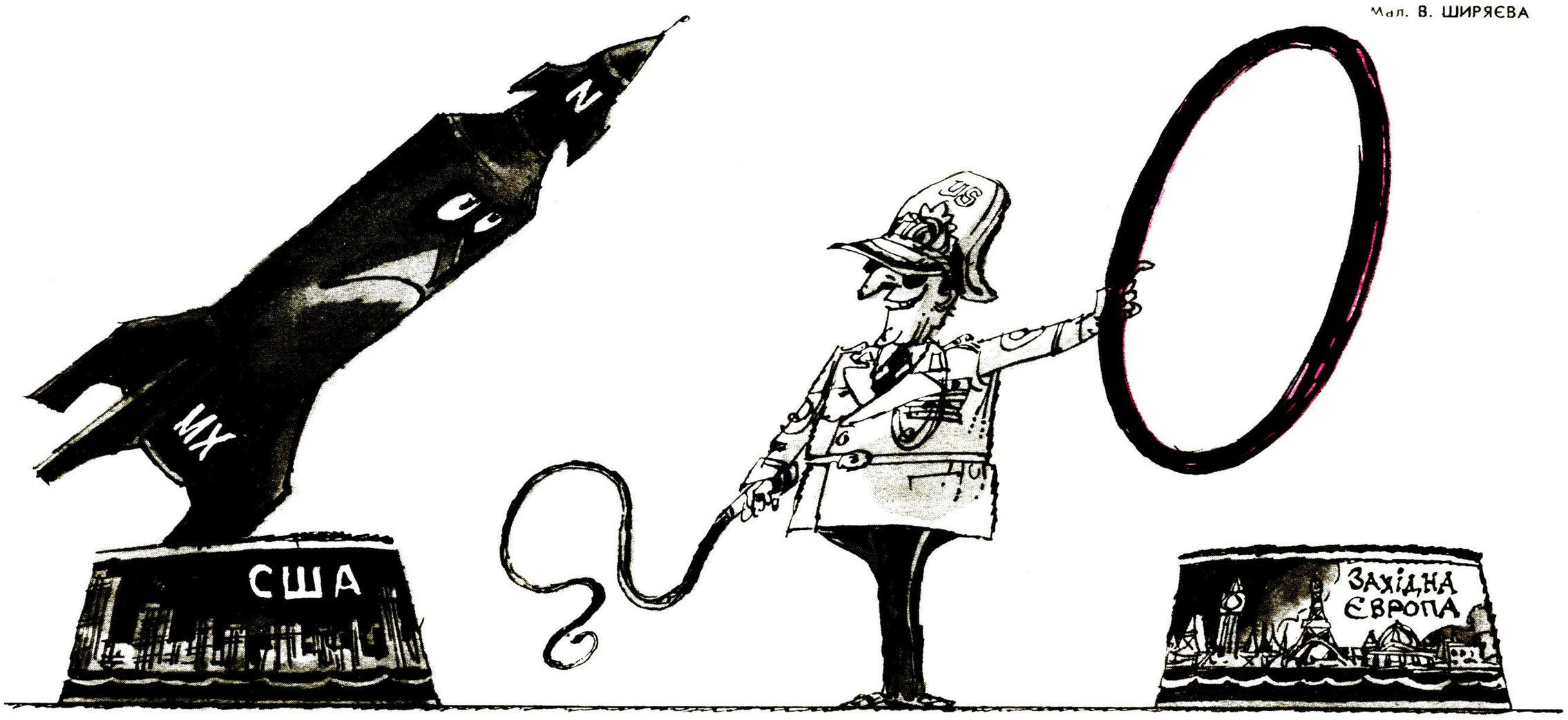

Нульовий трюк.

З КОСМІЧНИМ РОЗМАХОМ

Що можна було зробити з клаптиком землі площею 50 квадратних метрів, звичайним пустирем, який прикрашав, а вірніше, зовсім не прикрашав центру канадського міста Сен-П'єр? Міські власті довгенько мудрували над цим і врешті таки знайшли чудовий вихід — вирішили перетворити той пустирик на космодром, щоб там могли приземлятися «літаючі тарілочки». Територію «космодрому» (10 метрів завдовжки і 5 завширшки) обвели невисокою огорожею, повісили на ній щит із написом: «Тільки для літаючих тарілочок, залишати автомобілі заборонено». І є уже явні результати — проїжджі й туристи почали цікавитися тим «космодромом»: зупиняться, подивляться, пообідають у ресторані якогось із численних навколишніх готелів та починають розпитувати, коли слід чекати прибуття наступного літаючого блюдця. А черговий полісмен ввічливо пояснює: «Поки що жодне тут не приземлялося. Але ми чекаємо. Ось і приготувалися до зустрічі».

Власники тамтешніх ресторанів і готелів дуже вдячні мерові та його радникам за цю ідею.

ЗА ЗАКОНОМ ВІЛЬНОЇ КОМЕРЦІЇ

Перший закон комерції — купувати найдешевше, продавати найдорожче...

У пошуках дешевої яловичини західнонімецькі торговці м'ясом гасають по країнах Африки та Південної Америки. Звідти вони привозили заморожені туші, які чомусь вивантажувалися вночі. І раптом спалахнув скандал: виявилося, що привезені з Нігерії чи Аргентіни бички ніколи не мали рогів, зате мали довгі вуха. Коротше кажучи, під виглядом яловичини споживачам підсовували ослятину. По ціні яловичини, звичайно. У самому лише Гамбурзі поліція вилучила з холодильників 66 тонн ослятини, яка користувалася неабияким попитом власників ресторанів. Вони добре знали, що то за продукт, і тому одержували його зі значною знижкою. А знання хімії та мистецтва гострих приправ забезпечували їм можливість надавати стравам із цього продукту пристойного вигляду і смаку.

Як бачите, керуючись першим законом комерції, можна робити не тільки гроші, а й бичків із ослів, коли та комерція — вільна.

● *Логіка підлабузника: чим нижче уклонишся, тим вище піднімешся.*

● *Все знати неможливо, але скільки таких, що про це не знають!*

● *Втрачав голову саме там, де її відсутність ішла йому на користь.*

● *Позітхавши з ким треба в місячну ніч, добився гарного місця під сонцем.*

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Скільки декому доводиться потрудитися, щоб зовсім нічого не робити!..*

● *Йдучи по бездоріжжю, опинився на розпутті...*

Леонід СУХОРУКОВ.

● *Захлинувся, п'ючи з переповненої чаші терпіння.*

● *Схопив інфаркт, перебуваючи на зустрічі, яка пройшла в сердечній обстановці.*

● *Нещасний випадок: задавило колесом фортуни.*

● *Трагічний випадок: потонув, купаючись у славі.*

● *Ніколи не заглядав у чарку. Пив, заплющивши очі.*

Сергій ЮХИМЕНКО.

Ленінградський «Боевой карандаш» славиться на весь Радянський Союз своїми бойовими сатиричними плакатами й малюнками. «Боевой карандаш» — давній і щирий друг «Перця». Сьогодні в нас гостює його головний художник Володимир Іванович Кюннап, якому виповнилося оце 60 років. Сердечно вітаємо його з першим серйозним ювілеєм і з цієї нагоди вміщуємо його три плакати.

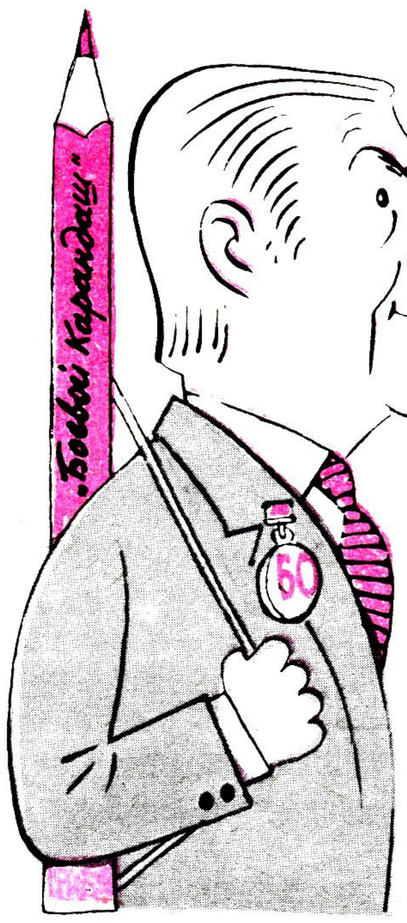

В. І. КЮННАП

Дружній шарж М. БІЛОМЛИНСЬКОГО

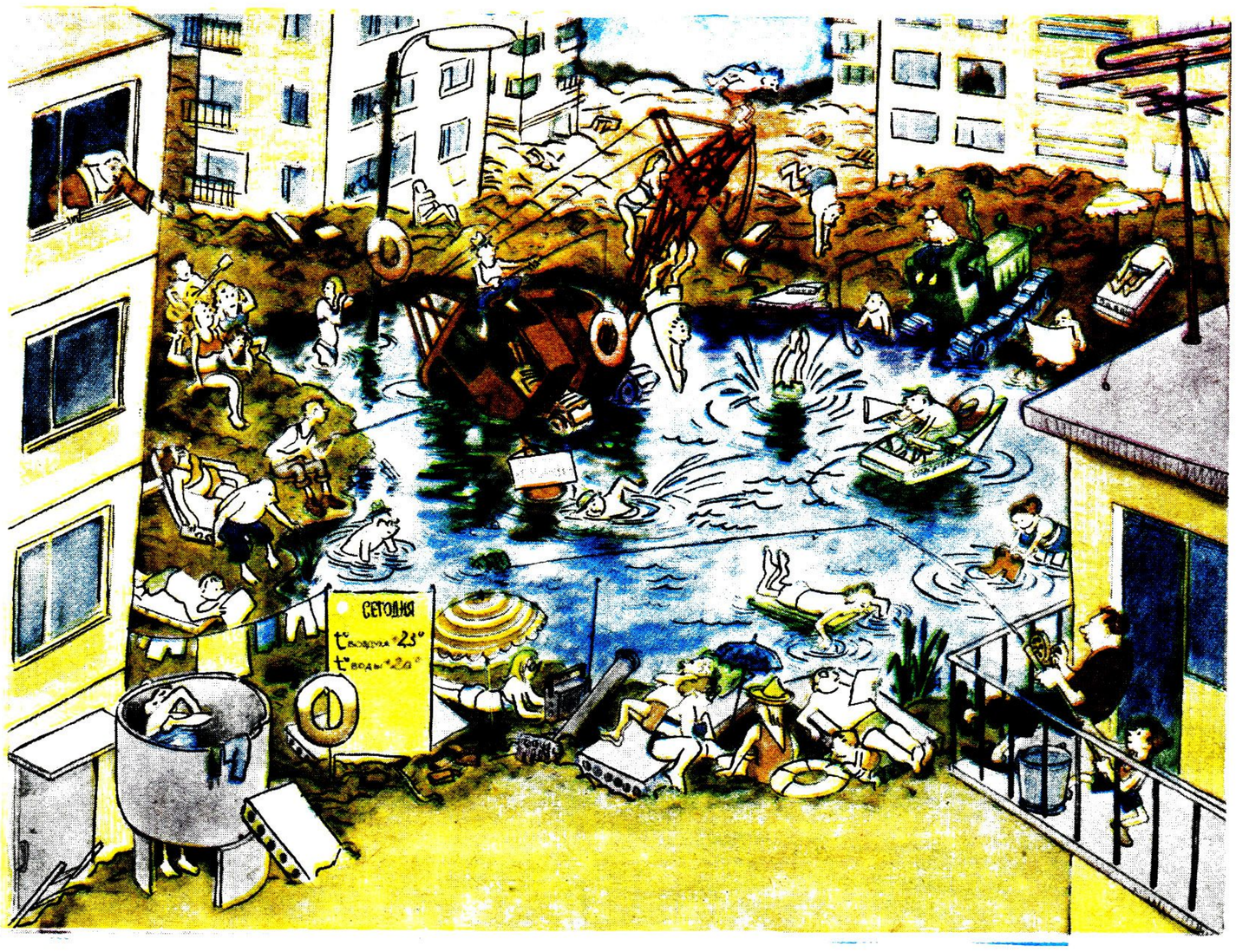

Поспішали, гнали план:
Залишили котлован.
І тепер той котлован —
наче море-океан:
Хочеш — плавай і рибач,
Хочеш смійся, хочеш — плач!

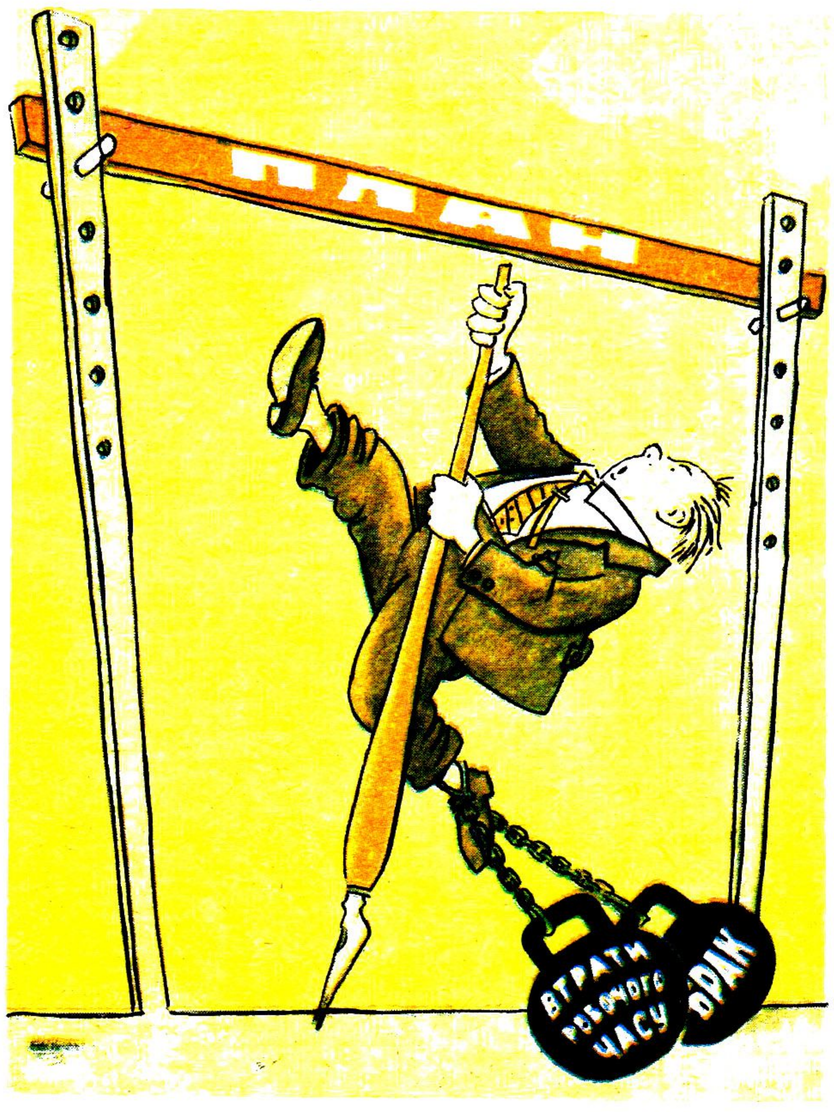

Марні зусилля.

Кормів не замінить приємним словом,
Віднині це вже ясно і коровам.

ГУМОРЕСКА

Микола Деревій мало не випав із стільця, почувши голос у телефонній трубці. Дзвонила Наталка, сама Наталка Щиголь, його колишня однокласниця і перша красуня в школі.

— Привіт, Митрофанушко! — срібним дзвіночком бринів Наталчин голос. Як ся маєш?

Микола навіть вкусив себе за пальця, щоб упевнитись чи це не сон. Наталка! Наталка, в яку були закохані всі, в тому числі і він, раптом подзвонила до нього...

— Ти що, заснув біля телефону? Повторюю, завтра минає десять років шкільного випуску. Зберуться майже всі, а Вовка Орлик аж із Свердловська прилітає. Мені доручили всім повідомити. То як, ти ж будеш?

— М-м-м... — пробурмотів від несподіванки Микола. — Ну, якщо справи дозволять...

— Які можуть бути справи в суботу? До речі, ти ким працюєш?

Микола навіть закашлявся, почувши останні слова. Ось уже другий місяць він тільки й чує від родичів: «Коли влаштуєшся на роботу?» А позавчора і дільничний таке ж питання підкинув.

— Гей, Миколо, ти мене не чуєш? Чи посада така, що соромно признатись?

— Міркуй сама,— несподівано відрубав Микола. — Заступником начальника главку.

— Ого,— почулося на тому кінці проводу після короткого мовчання. — А ти, часом, не того?

Але Микола вже запалився. Він підсунув до себе газету, в яку вчора загортав пиріжки. Кинув оком на передову, а далі мовив:

— Ти, Наталю, пробач, я відповім по другому апарату. Навіть під час обіду, розумієш, спокою не дають.

І, відхиливши трохи телефонну трубку, почав читати:

«Однією з головних умов випуску високоякісної продукції є технічний рівень підприємства, стан техніки і технології, їх відповідність сучасним вимогам...» Ви мене зрозуміли?

Після цієї тиради трубка ще якусь мить шанобливо мовчала.

— Вибач, Миколо,— нарешті знову пролунав Наталчин голос. — Так ти зможеш завтра о шістнадцятій бути коло школи?

— Ну, що ж,— поважно відказав Деревій,— доведеться прибути. Незручно якось, скажуть — зазнався. До речі, ти живеш там же, з матір'ю? То я за тобою заїду. Ні, навіщо ж. На державній. Сама розумієш, може, доведеться якийсь келих шампанського перехилити...

Наступні години він провів у гарячковій діяльності. Передусім помчав до сестри.

— Що, знову стріляти троячку? — докірливо запитала вона.

— Ні, люба, ні. Позич костюм твого чоловіка. На один лише раз! Іду влаштовуватися на престижну роботу!

— Ну, для такої справи не шкода,— радо всміхнулася сестра.— Іди до шафи, вибирай.

Микола вибрав темний, у ледь помітну сріблясту смужку. Запакував до портфеля і білу накрохмалену сорочку.

Далі оббігав усіх друзів і до вечора напозичав сто двадцять карбованців.

Оглянувши себе в дзеркало, Деревій лишився задоволеним. Завтра втре декому носа — із тих розумників, що задавалися атестатами відмінників. І передусім — Наталці.

На вулицю вийшов десь за годину до зустрічі. Треба було ще забезпечити себе транспортом. Аж ось доля всміхнулася — біля Миколи загальмувала чорна «Волга», з якої визирнуло хитрувате обличчя водія.

— Куди поспішаємо? — всміхнулося обличчя.

— Слухай, приятелю,— кинувся до нього Микола. — Даю два червінці. Тільки ти мені розіграй один сценарій.

І він почав щось нашіптувати на вухо водієві, відділяючи від пачки грошей дві червоненькі купюри.

...Наталка зручно вмостилася на задньому сидінні біля Миколи. Захопленим поглядом пестила колишнього двієчника на прізвисько Митрофанушка, який, виявляється, зробив таку карколомну кар'єру.

«Волга» з шиком підкотила до школи, де вже юрмився гурт колишніх випускників. Наталка випурхнула з машини, гукаючи:

— Друзі, вгадайте, кого я вам привезла!

— Миколо Михайловичу,— долинуло з машини. — Не забудьте ж, що за годину нарада в главку.

Водій ставив останню крапку в створеному Деревієм сценарії.

— Добре, Толику. Скажеш Іванові Івановичу, я просив, щоб без мене починали!

— Миколо Михайловичу! — знову долинуло з «Волги».

— Ну, чого тобі? — невдоволено кинув Микола. Самодіяльності він не любив.

— Ваша дружина просила, щоб ви через мене передали їй сто карбованців. Вона сьогодні має пальто забирати з ательє!

Микола поволі рушив до машини. Витягнув з кишені пачку грошей і прошепотів:

— Тримай, негіднику. Щоб ти ними вдавився!

Повертаючись до гурту колишніх однокласників, які зацікавлено вислуховували Наталчину сенсацію, думав: «Ну й народ пішов. Нікому вірити не можна!»

Сергій ПОЗНЯК.

Народні усмішки

ДИВИСЬ, ДОНЮ...

Дочка пише матері листа з міста у село.

«Мамо, я познайомилася з хорошим хлопцем. Працює будівельником, спортсмен добрий, горілки не п'є (чого ти так завжди боялася!). Певне, буду виходити за нього заміж».

Мати відповідає:

«Дивись, доню. Те, що він будівельник і спортсмен, то добре. А от що горілки не п'є, то, може, слабий який... Словом, придивись».

Повідомила Н. ГИКАВЧУК.

м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області.

ЗАЙВИЙ КЛОПІТ

Чоловік став чобітьми на стіл і вкручує лампочку.

— Ти хоч би газету підстелив! — жінка до нього.

— А я й так дістану. Нащо зайвий клопіт?

Повідомила С. СОВА.

с. Тагамлик Карлівського району Полтавської області.

БАЖАННЯ

Зловив чоловік золоту рибку. А вона й проситься:

— Відпусти, чоловіче добрий, я будь-що тобі дістану, і сусідові твоєму також, навіть удвоє більше.

Всю ніч думав чоловік, що б його замовити. Непогано було б мати машину... Але ж сусід матиме дві машини... От приходить той чоловік вранці до золотої рибки і каже:

— Зроби так, щоб у мене зуб випав...

ДІАЛОГ В АВТОБУСІ

— Ви зараз виходите?
— Це моя справа.
— А я виходжу.
— Це ваша справа.
— Тоді пропустіть.
— Це вже інша справа.

Надіслав Г. ПИТЛЯР.

м. Надвірна Івано-Франківської області.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

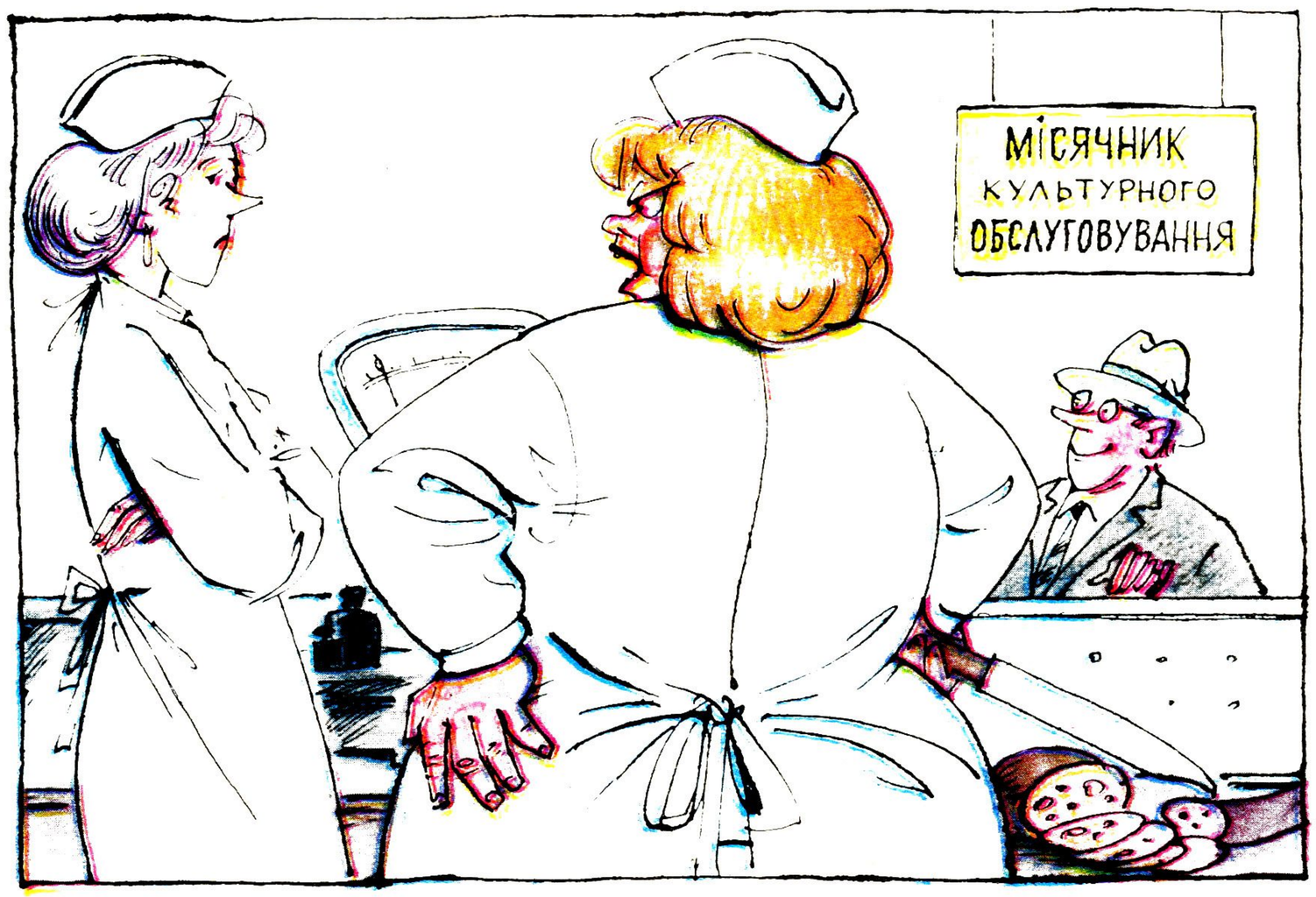

— Їй-бо, не витримаю, Валю! Зірвуся! Цей клятий місяць як рік тягнеться.

Дайте Перче!

Відомо, що коли зіпсувався, наприклад, телевізор, треба звертатися до телеательє. Якщо зіпсувався трактор, як, скажімо, у нас в автоколоні № 9 тресту «Полтавасільбуд», треба здавати його на капітальний ремонт до Решетилівського відділення «Сільгосптехніки». А як бути, коли сама ремонтна служба потребує... ремонту? Уяви собі, трактор, який ми забрали, заплативши за ремонт три з половиною тисячі карбованців, навіть до нас не доїхав — зіпсувався на півдорозі. На наші претензії ремонтники не реагують. Мабуть-таки, Перче, без капітального ремонту порядків у цьому відділенні не обійтися.

І. ПРОВОРА.

Полтавська область.

●

Відомо, що кожне село хоч чимось, а знамените. Так от наше село Василівка знамените тим, що його численні дво- три- чотириповерхові будинки не радіофіковані. Вперто забувають будівельники провести радіо, а зв'язківці відмовляються виправляти їхні недоробки. Заради справедливості треба відзначити, що маємо ми не лише недобру славу. Наприклад, кажуть, нещодавно наш колгосп по радіо хвалили, про наш передовий досвід розповідали. Тільки, на жаль, цього почути ми так і не змогли.

ДОЯРКИ КОЛГОСПУ.

Біляївський район
Одеської області.

Оце пишемо тобі скаргу, а в самих на душі неспокійно: чи не подумає хто-небудь, бува, що ми, як той казав, заїлися? Бо воно, якщо з одного боку глянути, то в цілому жителям нашого села Заайдарівки можна лише позаздрити, бо все тут є: і природою бог не обділив, і з побутовими та іншими зручностями нівроку — маємо чудовий палац культури, торговельний центр, у будинках — газ, центральна вулиця заасфальтована, інші теж майже всі впорядковані. А з іншого боку, оте «майже всі» означає, що є такі вулиці, якими до отих побутових благ ой як важко дістатися. Особливо в негоду. Це, зокрема, дев'ятисотметровий відрізок, який з'єднує південно-західну частину села і дорогу, що веде до райцентру. Вірніше, не з'єднує, а роз'єднує, бо проїжджа частина тут у такому стані, що нею навіть в суху погоду ні пройти, ні проїхати.

А хіба, Перче, погано було б, якби нам, заайдарчанам, заздрили і взагалі, і зокрема?

Мешканці села.
Усього п'ятдесят підписів.

Новопсковський район
Ворошиловградської області.

●

Відгадай загадку: «Купа дощок у хаті лежить, 1816 карбованців коштує». Ніколи не відгадаєш. Це меблевий гарнітур виробничого об'єднання «Черкасимеблі». Купили ми його у Витязівському меблевому магазині ще в лютому. Привезли додому, і виявилось, що не можна зібрати той гарнітур, оскільки немає гвинтів, болтів, ручок. У магазині кажуть, що винні виробничники — недоукомплектували, ті відповідають: «Для вирішення питання звертайтеся тільки до магазину». От і не можемо ми вибратися з цього зачарованого кола. Може ти, Перче, нам допоможеш?

С. ТЕРНАВСЬКИЙ.

с. М. Бабанка
Бобринецького району
Кіровоградської області.

Страшне перо не в гусака...

«...Від спільного життя я маю: фіброміому, мастопатію, холецистит, нульову кислотність, підшлункову, радикуліт, поліартрит, хворобу крові і двоє дітей».
(Із заяви до суду).
Надіслав Л. ДЕГЕЛЄВ.

«ОБ'ЯВА
Продається по вул. Горького 31/28 Буряк А. М. свиняча голова і свинячі ножки».
Надіслав Р. БІЛОКОНЬ.

«Товарищи жильцы!
31 мая сего года в вашем доме будет проводится уничтожение тараканов. Жильцов, желающих уничтожить их, просьба уплатить по 2 руб. 50 к. за всех тараканов на кухне.
Во время уничтожения тараканов просьба быть дома, т. к. уничтожение будет производиться вместе с жильцами квартир.
Администрация ЖЭКа».
Надіслала Є. БЕРЕЗОВСЬКА.

«Ми весь гній в колгоспі з дворів колгоспників вивезли їздовими і зараз, коли справились з двохмісячником по заготівлі органічних добрив, будемо вивозити курячий послід кіньми».
(З протоколу бригадних зборів).
Надіслав В. КАЧАН.

«Для підвищення врожайності огірків прохаємо правління колгоспу перекинути двох пасічників і зоотехнічку по бджільництву на декілька днів з гречки в теплицю».
(З телефонограми).

«Після того, як агроном почав вживати аміачну воду, у нього успіхи стали кращі, і ланкова по вирощуванню цукрових буряків на нього не обіжається».
(З протоколу).
Надіслала Г. ОЗДОБА.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

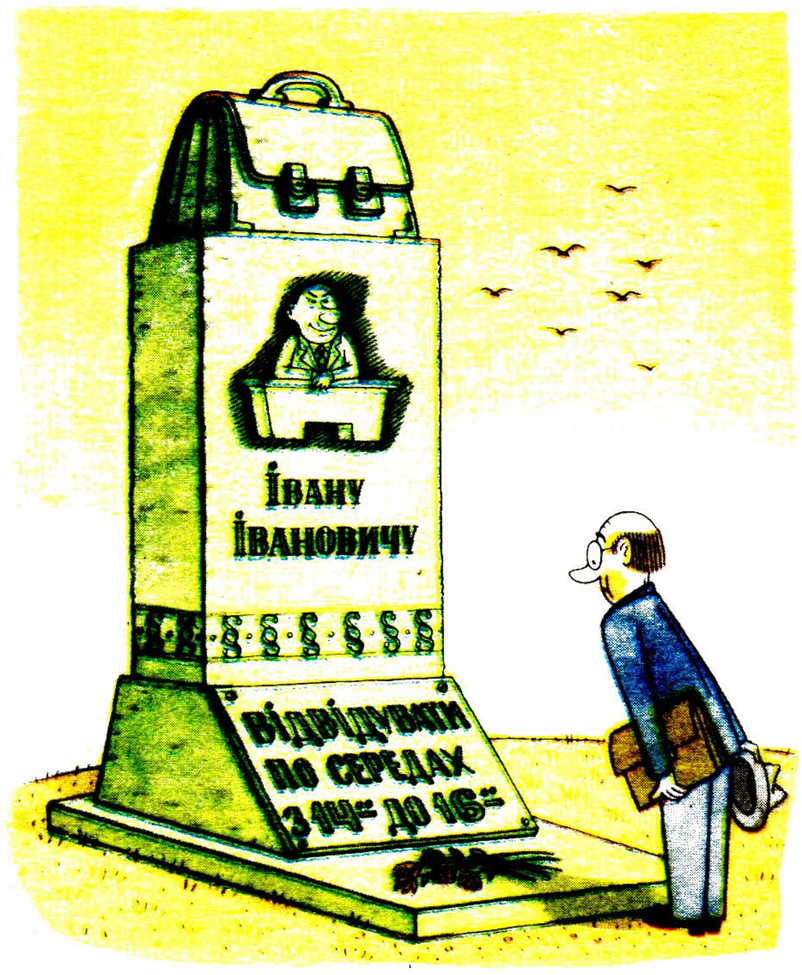

Могила закоренілого бюрократа.

Тим, хто виробляє квас,— ця історія для вас!

Розкажу вам, як умію,
про трагічну цю подію.
Жив та був собі у нас
чоловік один — Панас.
Не гулящий, роботящий,
на заводі слюсар кращий,
і, хоч зрідка чарку пив,
зловживати не любив.
Сім'янин він був хороший
і не тринькав марно грошей,
а приносив до сім'ї,
не як інші гультяї.
Та веду я все до того,
що стряслася якось в нього
несподівана біда.
Ще й тепер згада — рида...

Захотілося Панасу
в день жаркий попити квасу.
Прихопив бідон Панас
і гайнув шукати квас.
Він усі обстежив точки,
де стоять із квасом бочки,
всі куточки обійшов,
тільки квасу не знайшов.
З того горя, з того дива
став у чергу він до пива.
Тут знайомі підійшли,
тари-бари завели.
Народилася і д е я,
хтось один побіг за н е ю,
потім — друга, потім — ще...
Ну, а сонечко пече.

Як додому повертався,—
мов моряк у шторм, хитався,
і, хоч квасу не приніс,
так зате розквасив ніс,
загубив бідон і шляпу,
цапнув цуцика за лапу,
що несла якась мадам...
Крик і вереск, шум і гам!
— Я ж з ним тільки привітався,—
їй доводити узявся
вкрай обурений Панас. —
Я ж — д-до нього, н-не до вас!
А н-на вас я чхати хочу,
і скажу вам просто в очі:
ви — м-мегера і змія!..

Не діждалася сім'я
ні Панаса, ані квасу.
Довелось ту ніч Панасу
в тім готелі ночувать,
що незручно й називать.
В тім незатишнім готелі
дорогі й тверді постелі,—
словом, хай би йому грець...
От на цьому і кінець.

Та в кінці сказати варто:
от які, буває, жарти
витворяє з нами квас,
як його немає в нас!

Вас. ШУКАЙЛО.

Гумор наших побратимів

Мал. А. Ротаря («Кіперуш», м. Кишинів)

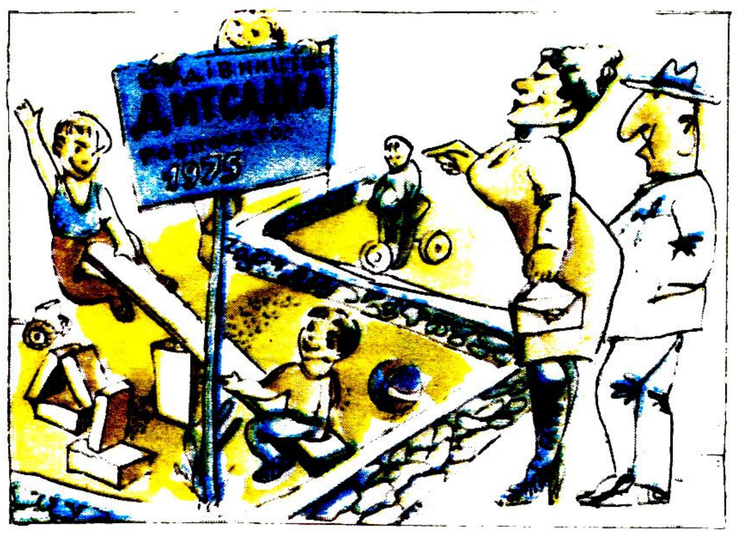

— А моєму ще рік лишилося погратися в садочку, і вже піде в школу.

Мал. А. Гереєва («Хенек», м. Уфа)

— Покупці пішли нестандартні! Жоден костюм не підходить.

Мал. І. Хантемірова («Чаян», м. Казань)

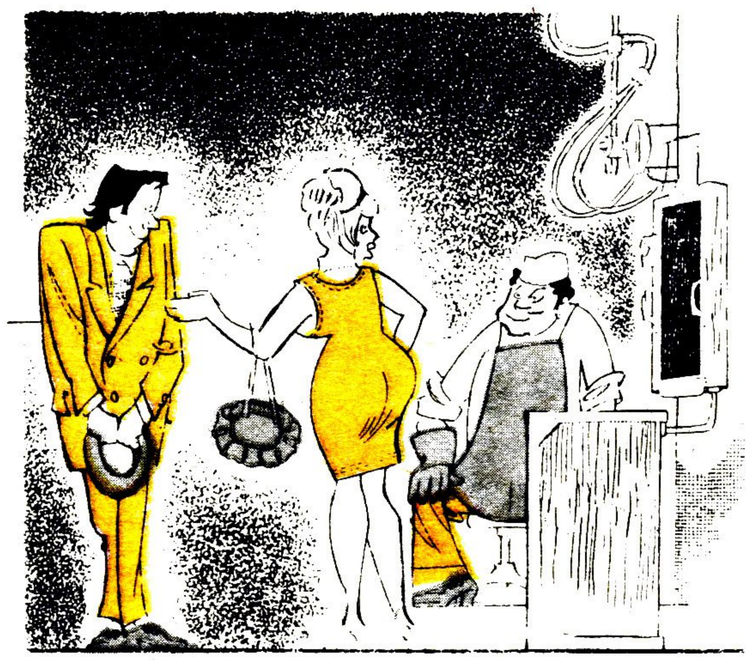

— Поможіть, лікарю! Знаю, що в нього премія, а знайти не можу.

Мал. Л. Анісімова («Кірпі», м. Баку)

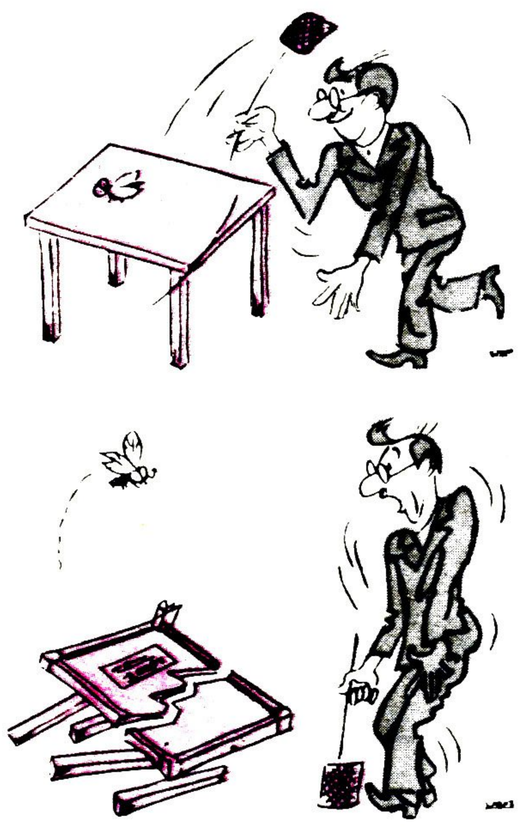

Без слів.

Мал. Й. Юзапавічуса («Шлуота», м. Вільнюс)

Хто кого.

Мал. М. Насибуліна («Чаян», м. Казань)

— Ух, нарешті добрався до ліжка!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Два роки минуло з того часу, як будівельники тресту «Одесасільбуд» здали 16-квартирний будинок по вулиці Коробченка, 27 в експлуатацію, а води й газу в ньому і понині немає. Про це йшлося у замітці «У селищі Ширяєві на Одещині», надрукованій у «Перці» № 1 за 1983 рік.

Як повідомив перший заступник голови виконкому Одеської облради А. І. Бутенко, усі вказані в замітці недоробки та допущений при будівництві брак повністю ліквідовано. Згаданий будинок нині підключено до систем водопостачання та газопостачання.

◆ У тому ж номері журналу в одному з листів писалося про те, що ковельські підприємства: сирзавод, м'ясокомбінат та крохмальний завод скидають у річку Турію стічну воду, від чого в ній гине риба.

Заступник прокурора Волинської області П. З. Кузьменко повідомив редакції, що при перевірці виявлено ряд недоліків у роботі очисних споруд сирзаводу, м'ясокомбінату та крохмального заводу.

На подання прокурора міста Ковеля це питання обговорювалося на засіданні виконкому Ковельської міськради. Відбулася також нарада керівників усіх організацій та установ, що мають відношення до цього питання. Для ліквідації виявлених недоліків накреслено конкретні заходи. А Міністерство м'ясомолочної промисловості УРСР виділило на 1983 рік 200 тисяч карбованців для будівництва другої черги очисних споруд.

◆ Про те, що жителі села Зоцівки (Ічнянський район) чекають вже не перший рік, коли ж у них нарешті буде свій магазин, повідомлялося у замітці в розділі «Перчанський телевізор» (№ 6 журналу).

Після виступу Перця начальник Чернігівського обласного міжколгоспного управління капітального будівництва І. Г. Серий повідомив, що усі роботи по будівництву магазину повністю закінчено, і магазин найближчим часом буде введено в дію.

◆ В одному з листів, що надійшов до Перця, мешканці вулиці Стебницької міста Трускавця (Львівщина) написали, що у них часто не працює водопровід.

Голова Трускавецького міськвиконкому Б. Д. Петровський повідомив редакції, що таке становище мало місце через аварії на магістральному водопроводі. Тепер постачання жителів міста холодною і гарячою водою здійснюється безперебійно.

◆ У будинку інваліда Великої Вітчизняної війни К. І. Романова, що мешкає у селі Гуменці (Хмельницька обл.), вийшла з ладу радіоточка. На його прохання полагодити радіоточку зв'язківці не реагували. Тоді він написав про це до редакції.

Після втручання в цю справу Перця секретар Кам'янець-Подільського райкому Компартії України тов. Смирнов повідомив, що до будинку К. І. Романова проведено нову радіолінію, а начальника цеху радіофікації районного вузла зв'язку Мельника В. А., який недбало ставився до своїх службових обов'язків і зволікав виконання вказівки про відновлення роботи радіоточки, з посади звільнено.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 13 (1151) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».
Виходить двічі на місяць.
Здано до набору 02.06.83. Підписано до друку 17.06.83. БФ 09691. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.486.000. Зам. 02943.

© Журнал «Перець» 1983 р.
Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Статуя Свободи очима мільйонів американських злидарів.